

τία ἀπέβαλον ἤδη τοὺς τίτλους των καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον·

Ἀλλὰ τῶρα πρώτην φορὰν διείδεν ὁ Φρέβεν τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον τῆς οἰκογενείας τοῦ φίλου του καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν. „Λοιπὸν εὐρίσκομαι εἰς οἶκον δυστυχίας καὶ ἔχω ἐνώπιόν μου δυστυχὲς συνοικέσιον! Λοιπὸν οὐχὶ ἐξ ἔρωτος, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ὑπανδρεύθη ἡ ταλαίπωρος κόρη, διότι ἦτο μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁ Φάλδνερ, τὸν ξεῦρω δά, τὴν ἐπῆρε, διότι ἦτον ὡραία καὶ κατὰλληλος πρὸς ἐπίδειξιν. Κακόμοιρη γυναῖκα! Καὶ ὁ ἀπάνθρωπος τὴν μέμφεται διὰ τὴν ἀτυχίαν της καὶ τὴν κάμνη νὰ συναισθάνεται πάντοτε ὅτι ὀφείλει πρὸς αὐτόν.“ Μικτὸν αἰσθημα ἀποστροφῆς κατὰ τοῦ φίλου του καὶ οἴκου πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ δυστυχῆ γυναῖκα εἰλκεν αὐτὸν πρὸς ταύτην, καὶ κατέβαλλεν ἤδη ὁ Φρέβεν ὅλας τὰς δυνάμεις του ὅπως ἐμπνεύσῃ αὐτῇ θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνην. Εἶπε δὲ τέλος ψιθυρίζων: „Τότε κάμετε ὡς ἂν νὰ μὴ ἐλέγχθησαν αὐτά, ὅσα εἶπομεν. Βλέπω ὅτι πολὺ Σὰς ἐλύπησαν. Τί ὠφελεῖ νὰ τὰ μάθῃ ὁ Φάλδνερ; Ἄς κρύψωμεν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν τὰς ἀνόητους εἰκασίας μου, ἀφοῦ εἰς οὐδὲν καλὸν θὰ συντελέσωσιν ἀνακοινούμεναι αὐτῷ . . .“

Ἐκθαμβος ἠτένισε πρὸς αὐτὸν ἡ Ἰωσηφίνα· τὰ δάκρυά της ἀπεσβέσθησαν εἰς τοὺς ἀνοιχθέντας ὀφθαλμούς της καὶ ὁ Φρέβεν ἐνόμισεν, ὅτι διείδεν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου της ἐν εἶδος ὑπερφηφείας. „Κύριέ μου“, εἶπε καὶ ὑψήλωσεν ὀλίγον κινηθεῖσα ἀπὸ τῆς θέσεώς της, „δὲν ἤμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι λέγετε τοῦτο σπουδαίως, πρέπει ὅμως Ὑμεῖς νὰ ἦσθε πεπεισμένοι, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ βαρῶνου Φάλδνερ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κανὲν μυστικὸν μαζὶ Σας, χωρὶς νὰ τὸ ξεύρῃ καὶ ὁ σύζυγός της!“

Ταῦτα λέγουσα ἀπώθησε ὀλίγον ἀποτόμως τὸ πρὸ αὐτῆς κύπελλον τοῦ τείου, ἐσηκώθη καὶ μικρὸν ὑποκλιθεῖσα ἐγκατέλειπε τὸν ἐκπληκτὸν ξένον. Ὁ Φρέβεν κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην δι' ὅ,τι ἔκαμεν, ἀλλ' ἐκείνη ἐγενεῖν εὐθὺς ἀφαντος διὰ τῆς θύρας, πρὶν αὐτὸς συνελθῇ καὶ πεταχθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του. — Ἀδύμονῶν κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον· δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ἑαυτόν του ἢ νὰ αἰτιαθῇ τὴν εὐαισθησίαν τῆς γυναίκος, τὴν ὁποίαν εὗρισκε τῶρα τοῦλάχιστον λίαν

ὑπερβολικὴν. Ἐν τούτοις, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἐψυχράνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ αἷμα του καὶ τὸ πνεῦμά του ἡσύχασε καὶ ἔπαυσε νὰ σκέπτηται δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ πάντοτε εὗρισκέ τι δικαιολογῶν τὴν Ἰωσηφίναν. „Αὐτή, καλέ, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἠγάπησέ ποτε!“ Ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φρέβεν. „Καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν μεταχειρίζεται σκαιῶς καὶ ὅτι περισσότερον δεικνύεται πρὸς αὐτὴν ὡς κύριος ἢ ὡς σύζυγος. Συνεινῆθη, ὡς παρετήρησα, ὅταν ὠμίλουν περὶ ὑψηλοτέρων τινῶν τοῦ βίου ἀπολαύσεων, καὶ εἶδον πῶς ἐτρόμαξεν, ὅταν ἐνόησεν ὅτι δὲν διέφυγον τὴν προσοχὴν μου οἱ περὶ τῆς ἰδίας δυστυχίας ὑπαινιγμοὶ της. Εἶχε βέβαια δίκαιον μεταμεληθεῖσα, διότι ἐπρόδωκε τὴν ἑλλειψιν πάσης εὐτυχίας εἰς ἓνα φίλον τοῦ συζύγου της. Καὶ ὅταν ἐγὼ κατόπιν ἐξετάθην τόσον πολὺ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος καὶ μετὰ τινος βεβαιότητος ὠμίλησα περὶ τῆς καταγωγῆς της, τίξας πιθανῶς καὶ χορδὴν, ἐν οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἔφασκε, δὲν εἶχε δίκαιον ἐπίσης νὰ παραφερθῇ; Καὶ ἀφοῦ ἐξέφρασεν αὐτὴ τὴν ὑποψίαν καὶ τὴν συνήθη τοῦ βαρῶνου ἀμφιβολίαν, δὲν ἐφαίνετο περίφοβος καὶ στενοχωρημένη, καὶ πῶς πάλιν ἐγὼ νὰ τολμήσω νὰ προτείνω τὴν ἀποσιώπησιν τοῦ πράγματος πρὸς τὸν μόνον αὐτῆς φίλον, τὸν σύζυγόν της; Ὡς πρὸς τοῦτο εἶχε πολὺ δίκαιον νὰ φοβῇται, διότι τοιοῦτο μυστικὸν ἐδέσμευεν αὐτὴν ἀπέναντι ἐμοῦ. Φαίνεται ὅτι ἡ πρότασίς μου ἦτον ὀλίγον παράδοξος καὶ ἀδιάκριτος. „Καὶ οὕτω ὁ Φρέβεν διὰ τῶν σκέψεων τούτων κατήντησε νὰ διακαιώσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του ὁποδίδων τὴν ἐπιφυλακτικὴν διαγωγὴν της εἰς τὸν εὐγενῆ ὄντως χαρακτῆρά της. Διότι ἦτον ἄξιον ἀπορίας πῶς μόλις εἰκοσαετῆς κόρη κατάρθου νὰ συνενῶ τόσα ὁμοῦ προσόντα, ἰσχὺν ἀφ' ἐνὸς χαρακτῆρος καὶ στόχασιν, ἀσυνήθην πνευματικὴν μόρφωσιν καὶ ὅλα ταῦτα ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ καθ' ἡμᾶς κοινωνικοῦ βίου. Συνησθάνετο, καὶ τοῦτο πρώτην φορὰν κατὰ τὸν βίον του, ὅτι πράγματι αἱ γυναῖκες ἔχουσι λεπτότητά τινα καὶ εὐφυΐαν καὶ δύναμιν καὶ ὑπεροχὴν, ἐνὶ λόγῳ μυστηριώδη τινὰ ἰδιοφυΐαν, ἣν οὐδ' οἱ μᾶλλον ὑπερήφανοι καὶ σπουδαιότεροι ἄνδρες ἔχουσι.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ.

Δὲν ντρέπομαι καθόλου νὰ τὸ πῶ
Πῶς δίχως νὰ ἐλπίζω σ' ἀγαπῶ
Καὶ πῶς πονῶ καὶ χάνομαι γιὰ σένα.
Δὲν τῶχει ὁ στρατιώτης γιὰ ντροπὴ
Τὰ στήθη του νὰ δείξῃ καὶ νὰ πῇ
Πῶς εἶν' ἀπὸ τῇ μάχῃ πληγωμένα.

Τιμὴ 'ς ἐκεῖνον, ὅπου πληγωθῇ
Ἀπ' τοῦ ἐχθροῦ τὸ βόλι ἢ τὸ σπαθί
Γιὰ τὴν καλὴν, γιὰ τὴν γλυκεῖαν πατρίδα!
Τιμὴ 'ς ἐκεῖνον, ὅπου μιὰ ματιὰ
Τ' ἀνοίγει 'ς τὴν καρδιὰ λαβωματιὰ,
Κι' ὅπου ἀγαπᾷ χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα.

Εἰς τὸ λεγκῶμα Ρωσσίας Κυρίας.

Ἡ καρδιὰ πρέπει νὰ πάθῃ,
Νὰ βράγισθ, νὰ τριφτῇ . . .
Δὲν πονεῖ γιὰ ξένα πάθη,
Ἄν δὲν ἔπαθε κι' αὐτή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.